

участвували в слабостите и греховете му и наказанието му – смърт. Нашия Господ "човека Христос Исус," сам неопетнен, одобрен и с съвършено семе или раса в него, неродена от грях, дал *цялия* си човешки живот и титла, като пълна *изкупителна* цена за Адам и расата или семето в него, когато бил осъден.

Купувайки напълно животите на Адам и расата му, Христос предлага да осинови, като свое семе, свои чеда цялото Адамово потомство, което ще приеме условията на Новия Завет и така чрез вяра ще влезат в семейството му – Божието семейство – и получат вечен живот. Така Изкупителя ще "види *семето си* (дотоalkова доколкото мнозина от Адамовото семе приемат *осиновение* при условията му) и ще продължи дните, възкресение на равнище, по-високо от човешкото, което му било гарантирано от Отца, като награда за покорството му)" и всичко по най-необичаен начин – чрез жертвуване на живот и потомство. Затова е писано; "Както всички в Адам умират, *така също* всички в Христа ще оживеят." – *Корегуран превод* – 1-во Коринтяни. 15:22.

Вредата която получихме поради падението на Адам (ние не сме изпитали несправедливост) е по Божия милост повече от награда с милост чрез Христа и всички по-рано или по-късно (в "определеното

време") ще имат пълна възможност да бъдат възстановени в същото състояние на което Адам се радвал преди да съгреши. Неполучилите пълно познание чрез вяра, и наслада от Божията милост понастоящем (а такава е по-голямото болшинство, включая децата и езичниците) сигурно ще имат тази възможност и привилегия в следващия век или "идващия свят," диспенсацията или века, който ще последва сегашния.

За тази цел "всички които са в гробовете ще излезнат." Когато всеки един (независимо дали в сегашния или в следващия век) разбере напълно изкупителната цена дадена от нашия Господ Исус и следващите я привилегии, той е разглеждан, като подложен на изпитание, както бил Адам, като покорството донася траен живот, а непокорството, трайна смърт - "Втората смърт." Обаче съвършено покорство без съвършенна възможност да се извършва, при условията на Новия Завет не се изисква от никой през Евангелския век. Членовете на Църквата през Евангелски век имали Христовата правда приписана им чрез вяра за да премахне неизбежните недостатъци, поради неизбежните слабости на плътта. Божественната милост ще действува и към "онези, които желаят" от света през Хилядогодишния век. Не може да се очаква абсолютно морално съвършенство (което ще бъде *привилегия* на

всички преди приключване на Хилядогодишния век). Това ново изпитание, резултат от изкуплението на Новия Завет ще се различава от Изкуплението в Едем. При него действията на всеки ще определят самото му бъдаще.

Няма ли това да бъде за някои членове на човешката раса *втора* възможност за придобиване на вечен живот? Първата възможност за вечен живот, както за самите нас, така и за цялата човешка раса била изгубена "още в слабините" му поради непокорството на татко Адам. При условията на първоначалното изпитание "осъждането преминало върху всички хора," а Божият план бил чрез Изкупителната жертва на Христа, Адам и *всички*, които изгубили живот поради падението му, след опитване изключителната греховност на греха и тежестта на наказанието за грях да получат възможност да се върнат при Бога чрез вяра в Изкупителя. Ако някой предпочита да нарече това "втора възможност" нека направи така. Сигурно това ще бъде втора възможност за Адам, а в известен смисъл то е такова и за цялия изкупен човешки род. Това ще бъде първа *индивидуална* възможност за потомците му, които когато се родили били вече под осъждане на смърт. Както и да наречем това, фактите са същите, а именно, всички били осъдени на смърт поради непокорството

на Адам и всички ще се радват (в Хилядогодишния век) на *пълна възможност* да получат вечен живот под благоприятните условия на Новия Завет. Това както заявили ангелите са "благии вести на голяма радост, която ще бъде на всички народи." И както Апостола заявил, божията милост – нашия Господ Исус който "*дал себе си изкупление за всички*" – трябва да бъде "изпитана" на всички "в определеното време." (Римляни 5:17-19; 1-во Тимотей 2:4-6) Не Бог, а човешките ограничили щанса или възможността за придобиване на живот до Евангелския век. Напротив Бог ни казва, че Евангелския век е само за избирание на Църквата, Царското свещенство, чрез което през следващия век, всички други ще бъдат доведени до точно познание на Истината и ще им се гарантира пълна възможност да си осигурят вечен живот при условията на Новия Завет.

Но каква е ползата от следвания метод? Защо Бог не дал на всички хора индивидуална възможност за живот сега, веднага без дългия процес на изпитание и осъждане на Адам, участие на потомството му в неговото осъждане, Изкупление на всички чрез жертвата на Христа и ново предлагане на вечен живот на всички при условията на Новия Завет? Ако злото е било позволено поради свободната морална воля, защо премахването му е осъществено по такъв особен и

обиколен метод? Защо Бог позволява да се намеси толкова много мизерия, която постигнала толкова много хора, които в крайна сметка ще получат дар живот, като покорни Божии чеда?

Ах, да! Това е точката в която се центрира интереса ни по този въпрос. Ако Бог беше наредил за нашия вид различен начин на размножение, така че децата да не участвуват в резултата от греховете на родителите си, и слабостите им, умственни, морални и физически – и ако Твореца наредеше така, че всички да имат благоприятни Едемски условия за изпитание и само престъпниците да бъдат осъдени и "отсечени," можем ли да си представим колко биха се оказали достойни и колко недостойни за живот при тези благоприятни условия?

Ако за единственна инстанция бъде взет Адам, като критерий (а в всеки случай той сигурно бил пример на свършенна човечност) заключението ще бъде, че никой не ще бъде намерен свършено покорен и достоен, защото никой не би притежавал ясно познание за и жизнен опит с Бога, който ще развие у тях пълно доверие в законите му, освен личното му съждение. Уверени сме, че Христовото познаване на Отца му дало възможност да му се подчинява безусловно. (Исаия 53:11) Но да преположим, че една

четвърт спечели живот, или дори повече. Да допустнем, че половината бъдат намерени достойни, а другата половина пострада от заплатата за греха—"смърта," тогава какво? Да допустнем, че другата половина, покорните, нито имали житейски опит, нито им било свидетелствувано за греха, не биха ли те чувствували винаги любопитство към забранените неща, любопитство подтискано поради страх от Бога и наказание? Службата им нямаше да бъде толкова сърдечна както, ако знаеха какво е добро и какво зло и затова разбираха напълно милостивите намерения на Твореца, създал закони управляващи собственото му поведение и поведението на творенията му.

Вижте също другата половина, която ще бъде погълната от смърта в резултат на собственния им самоволен грях. Те биха били трайно отсечени от живота и единственната им надежда ще бъде Бог любящо да си спомни за тях, като негови творения, дело на ръцете му и предвиди друго изпитание за тях. Но защо прави така? Единственна причина би била надеждата, че ако бъдат събудени отново и изпитани пак, някои от тях по причина на по-продължителното им *преживяване* може да изберат покорството и живеят.

Но дори ако такъв план беше с толкова добри резултати, които Бог би одобрил, все

пак би имало сериозни възражения към него.

Колко по-мъдро е божията мъдрост да ограничи греха до известни граници, както плана му прави! Колко много по-добре е, дори нашите ограничени умове могат да схванат това, да има един безпристрастен закон, който обявява, че заплатата за самоволен грях е смърт – унищожение – отсичане от живота. И така Бог ограничава злото, което позволява, като предвижда Хилядогодишното царуване на Христа да осъществи пълно изчезване на злото, а така също и на самоволните вършители на зло и въведе една вечност на праведност, основана на пълно познание и напълно доброволно подчинение от свършенни същества.

Но има две други възражения към предложения план за опитване първоначално на всеки индивид поотделно. В плана който Бог одобрил бил достатъчен един изкупител, защото само *един* съгрешил и само *един* бил осъден. (Другите участвували в *осъждането му*). Но ако първото изпитание било индивидуално изпитание и ако половината от човешкия род съгрешил и били осъдени индивидуално, то това изисквало жертва на изкупител за всеки осъден индивид. Един неизгубен живот можел да изкупи един изгубен живот, но не повече. Един свършен човек, човека Христос Исус, който изкупил падналия Адам (и нашето освобождение чрез

него) не можел да бъде "Изкупление" – (съответстваща цена) за "ВСИЧКИ" при някакви други условия освен тези на плана, който Бог избрал.

Ако можем да предположим, че общия брой човешки същества от Адам и насетне са сто милиарда и че само половината от тях съгрешили, това ще изисква петдесет милиарда покорни същества (съвършени, човешки), да умрат за да дадат *изкупление* (съответстваща цена) за всичките петдесет милиарда престъпници. И така и чрез този план смъртта ще премине върху всички. Такъв план ще включва *не по-малко* страдания отколкото преживяваме понастоящем.

Друго възражение към подобен план е, че той сериозно ще се различава от плана на Бога за издигане и избиране към Божественно естество на едно "малко стадо" – телото на Христа-общество на което Исус е Глава и Господ. Бог не би могъл справедливо да *заповяда* петдесетте милиарда покорни синове да дадат правата, привилегиите и живота си, Изкупление за грешниците, защото под собственния му закон, покорството им ще им спечели право на безкраен живот. Ето защо, ако тези съвършени хора бъдат помолени да станат изкупители на падналите такива, Божият план изисквал, какъвто бил случая с нашия Господ Исус да

постави пред тях някаква особенна награда, та за радост поставена пред тях да издържат наказанието на братята си. А ако им бъде дадена същата награда, която била дадена на нашия Господ Исус, а именно да участвуват в новото естество-божественното и бъдат превъзвишени над ангели, власти, сили и всяко име с което е наименован-след Бог Иеова, (Ефесяни 1:20,21) тогава би имало огромен брой в Божественно естество, което очевидно Божественната мъдрост не би одобрила. Освен това, при подобни условия петдесет милиарда биха били *еднакви* по чин и никой сред тях шеф или глава, докато Божият план *одобрил* призоваване "*само*" на един Изкупител, само един превъзвишен до Божественно естество и след това "малко стадо" от изкупени, които "вървят в стъпките му," чрез страдание и самоотричане за да участвуват в името, почитта, славата и естеството му, както съпругата участвува с съпруга си.

Онези които могат да приемат тази черта на Божият план, който чрез осъждане на всички в *един* представител отворил път за изкупление и възстановление на всички от *един* Изкупител ще намерят в него разрешение на много объркани неща. Тогава те ще разберат, че осъждането на *всички* в един било противоположно на увреждането. То било велика милост към *всички*, когато се

вземе в връзка с Божия план, да се предвиди оправдание за *всички* чрез жертвата на друг. Злото завинаги ще отмре, когато Божията цел за позволяването му се осъществи и когато ползата от Изкуплението се уеднакви с наказанието за грях. Не е обаче възможно да се възприеме правилно тази черта на Божия план, без пълно признаване греховността на греха, естеството на наказанието му – смърта, важноста и ценността на *изкуплението*, което нашия Господ Исус дал и положителното и пълно възстановяване на индивида към благоприятните условия, при които ще има пълно и достатъчно изпитание преди да се счете за достоен за наградата (живот без край) – или наказанието (смърт без край).

Предвид великия план за Изкупление и последващото "възстановление на всичко" чрез Христа, можем да видим, че благословенията са резултат от позволяването на злото, което вероятно не би могло да стане по друг начин толкова осъществимо.

Човеците са не само облагодетелствувани за цяла вечност от преживяното, а ангелите чрез наблюдаване човешките преживявания, но освен това всички имат предимството да се запознаят по-пълно с Божият характер проявен в неговия план. Когато плана му бъде напълно осъществен, всички ще могат да четат ясно мъдростта, справедливостта, любовта и силата му. Те ще видят също така

Божественната справедливост, която не ще наруши Божествения декрет, нито ще спаси справедливо осъдения човешки род без пълно отменяне на наказанието му чрез доброволен Изкупител. Те ще видят любовта, която предвидила благородната жертва, която превъзвисяла Изкупителя до дясната страна на Бога, давайки му власт и авторитет да върне към живот купените от него с скъпоценната му кръв. Те ще видят също силата и мъдростта, които можели да осъществят славното му намерение за творенията му, отхвърли всяко противно влияние и ги направи доброволни или недоброволни сътрудници на напредъка и окончателното осъществяване на целите си. Ако злото не беше позволено, а отхвърлено от Божественното провидение, не виждаме как тези резултати биха могли да се постигнат. Позволяването на злото между човеците за известно време, проявява виждаща далеч мъдрост, която съсредоточила всички придружаващи злото условия, измислила лекарство и отбелязала крайния резултат чрез силата и милостта си.

През Евангелската диспензация, греха и съпровождащите го злини били използвани по-нататък за дисциплиниране и подготвяне Църквата. Ако греха не беше позволен, жертвата на нашия Господ Исус и Църквата му, награда за която е Божественното естество би

била невъзможна.

Изглежда ясно, че по същество същия Божий Закон, който и сега е над човечеството и подчинението на който се възнаграждава с живот, а неподчинението с смърт, трябва в последна сметка да управлява всички интелигентни Божии творения. Този Закон, както го определил нашия Господ е изразен накратно с една дума: *любов*. "Да възлюбиш Господа Бога твоего с цялото си сърдце, с цялата си душа и с всичката си сила и ближния си, както себе си." (Лука 10:27) В последна сметка, когато Божията цел се осъществи, славата на Божественния характер ще се прояви на всяко интелигентно творение, а временното позволяване на злото ще се разбере от всички, като мъдра черта на Божественната политика. Сега това може да се види само с очите на вярата, гледайки чрез Божието Слово напред към нещата изговорени чрез устата на всички святи пророци от началото на света - възстановление на всичко.